

LIBRIS

We know
books

Vasile Șerban

Drumul spre cer

—Volumele 1 și 2—

LETRAS
Promovăm autorii români

Prefață	7
Drumul spre cer Vol. I.....	9
Bătrânețe	11
Când voi fi bătrân.....	12
Capcana amintirilor.....	13
Căutare	15
Gânduri.....	17
Corpul.....	19
Creștinii.....	21
De dincolo de moarte	23
Despărțire	25
Destin	26
Dezacord	27
Distrugere.....	29
Drumul vieții.....	31
Durere.....	32
Epuizare	33
Ființe	34
Frustrare	35
Gândul morții	36
Holocaust	38
Hoțul de suflete.....	39
Iertare	40
Iluzie.....	41
Înălțare	42
Înger	43
Înțelepciune.....	44
Irosire	47
Iubire de țară	48
Iubirea în iarnă	50

Nevoia de a deveni sfânt.....	51
Nuanță de gri.....	53
Obrăznicie.....	55
Păcatele vieții.....	57
Plecarea sufletului.....	59
Ploaia.....	60
Renaștere.....	61
Întoarcerea la credință.....	62
Schimbare.....	63
Soției.....	65
Suferința sufletului.....	67
Te-am căutat, iubire.....	68
Trădare.....	69
Transfigurare.....	70
Aș plânge azi mormântul.....	72
Odă omului bun.....	73
Drumul spre cer Vol. II.....	75
O stea... căzătoare.....	77
De dorul tău.....	79
Să mă îngropi.....	81
Închisoarea sufletului.....	82
Când plânge cerul.....	84
A inimii iubire.....	85
Transcendental.....	87
Femeie.....	88
Iluzii.....	90
Daria.....	91
Ai mei.....	93
Cugetări.....	94
Despărțire.....	96
Bătrânețea.....	97
Existență.....	98
Generație.....	100

Târquie	We know	101
Diverse	books	102
Ironie		103
Marea		104
Lașitate		105
Ciudățenii		106
Ultimul drum		108
Iubirea nu se trădează		109
Iubirea doare		111
Înger păzitor		112
Primăvara iubirilor apuse		113
Chemarea mării		114
Oamenii buni		115
Poveste de iubire		116
Izolare		125
Dorință		127
În căutarea iubirii		128
Timpul		129
Moartea, un înger		130
Artă		131
Oameni		132
Concediul spațial		133
La țară		134
O altă lume		136
Matematica		137
Neliniște		138
Gândurile și ploaia		139
Cunoaștere		140
Dileme		141
De-aș ști să nu mai mor		142
Dramă		143
Propriul stăpân		144
Vină		145

Rătăcit în lume	146
Venirea primăverii	147
Pustnicul	148
Inspirație	153
Despărțire.....	155
Toamna trupului.....	156
Decor.....	157
Aș vrea să fiu	158
Te văd în toate	160
Dorință	162
Împlinire	163
Renaștere.....	164
Declarație	165
Zi liberă.....	166
Ghiocel.....	167
Condamnați.....	168
Trecutul.....	169
Am văzut poetul.....	170

Fiecare uriașă și riscantă încercare de a dovedi lumii că
încă mai pot

s-a izbit de zidul inert al fricii de penibil.

Oasele bătrâneții refuză să mă asculte,
iar simfonia creată de măruntaiele mele
încearcă să îmi spulbere și ultima fărâmă de speranță.

Realizez că lumea mă evită sau poate eu o evit pe ea,
dar din orgoliul meu prea mare,
refuz să înfrunt realitatea cruntă care îmi rânjește în nas.

Au rămas puține clipele până voi păși spre sfintele
morminte,
cu scârbă și dezinteres, dar până atunci mă înfrupt din
clipele rămase
ca unul care a flămânzit prea mult.

Când voi fi bătrân

Când voi fi bătrân, voi veghea marea,
Departe de valuri voi sta pe fin nisip,
Cu pălărie-n cap, să fiu ferit de soare
Și cu un pahar de vin în mâna tremurândă.

Când voi fi bătrân, voi face drumeții,
Alături de un câine și cu vreo doi nepoți,
Cu un baston în mână și lesa într-o alta
Cu cântec înainte voi învinge moartea.

Când voi fi bătrân, voi scrie poate o carte,
Din care să răzbată o vreme de departe,
În care amintirea copilului frumos
Ia forma tinereții a omului ce-am fost.

Când voi fi bătrân, voi plânge poate-n șoapte
Și voi clădi cu mintea ceva ce nu se poate,
Voi înălța castele să rățăcesc în ele
Sau voi muri în noapte cu lacrimile-n pleoape.

Abandonul în brațele vieții nu m-a ridicat pe o treaptă superioară,

Dacă trecerea anilor m-a făcut mai înțelept, este de cântărit,

Deoarece naivitatea cu care m-am lăsat atras în capcana amintirilor

M-a făcut să înțeleg că mintea nu este un paznic prea vrednic să le păzească.

Amintirile îmi izbesc fruntea precum valurile mării izbesc țărmul milenar,

Răbdarea ce am avut cu ele nu mi-a atras simpatia lor, așa cum m-aș fi așteptat.

De altfel, presimt pregătirea unei noi revoluții a amintirilor,

Dar azi, mai înțelept ca oricând, poate nu mă vor prinde în jocul lor.

La botezul dintâi al vieții am fost trecut în ceaslovul celor sortiți suferinței,

Singurul mod de a mă răzvrăti împotriva destinului ce mi-a fost hărăzit

L-am folosit, crezând astfel că nu voi mai fi așa de aspru pedepsit,

LIBRIS | We know books
Dar cei ce au ursit nu au fost înduplecați la auzul plânsetului meu de copil.

Doar prin uitare repară timpul durerea omului ce a fost osândit,

Trecerea tristă a anilor nu m-a eliberat de cursul firesc al lucrurilor,

Tolba suferințelor omenești este din ce în ce mai plină cu durerile vieții,

Iar moartea pare a fi din nou o alegere mai bună decât viața.

Atunci când cel care a ridicat vocea nu m-a ajutat să
găsesc calea spre cer,

Am căutat răbdător pe cel cu blândețea vocii să mă
îndrepte spre veșnicie

Și am pierdut atât de mult timp, încât m-am rătăcit pe
mine,

Printre multele tratate de filosofie, de religie și de
cunoaștere de sine.

Am văzut cum fragmentele de bucurie zac uitate în
cărțile vieții,

Stând stinghere printre miile de manuale pline de
tristețe

Și văzând ce puține sunt cărțile de fericire în biblioteca
umanității,

Am realizat că fericirea nu se vinde așa de bine precum
tristețea.

Am citit în cărți despre tine și despre minunata ta
veșnicie

Și aflând că pe calea eternității va trebui să merg singur,

Am ales ca eu și singurătatea să ne facem tovarăși muți

Până moartea mă va opri la sfântul mormânt pregătit
pentru mine.

Știu că am toate defectele omului, dar totuși sunt
mândru de mine

Că nimeni și nimic nu m-au oprit să îmi caut în liniște
veșnicia

Și chiar dacă am fost pierdut, n-am renunțat la căutarea
mea febrilă,

Cu credința că în veșnicie te voi întâlni pe tine,
Doamne.

Zbuciumul nebun al omenirii scutură pământul de se aude până la cer.

Omenirea, sătulă să sufere în tăcere, își urlă amenințător durerea.

Un Dumnezeu milostiv ar fi iertat de mult păcatul nostru de muritori.

Iubirea de oameni ne-a fost impusă, totuși, fără ea viața ar fi fost o dramă.

Călătorind pe drumul Golgotei, fără iubire nu am fi avut tovarăși de drum.

Îngrijindu-ne singuri rănilor, nu am fi ajuns să batem la porțile eternității.

Corpul este o iluzie doar pentru cei care n-au simțit durerea adevărată.

Cum ai putea spune despre durerea ce îți macină oasele că este o iluzie?

Sufletul își impune voința asupra corpului, singurul său țel este salvarea.

Lumea nu își cunoaște singurătatea și acest lucru mă neliniștește.

Fără să vreau sau să cer, soarta omenirii stă și în mâinile mele.

Singur în deșert aș fi fost mai liniștit, știam că voi pieri doar eu.

Efortul de a mima fericirea se destramă,
Ajutat de natura ce urmează cursul
Și își schimbă mantia lucitoare a verii
Cu cenușiul anost și trist al toamnei.

Răpăitul ploii pe pervazul alb al ferestrei
Vestește un tragic mesaj articulațiilor mele,
Iar simpla atingere a durerii îmi trezește
Tristețea ce o credeam de mult pierdută.

Îmi văd în geamul mic schimonosirea feței,
Născută din dorința de a schița un zâmbet,
Apoi mă las cuprins de umezeala aerului
Ce dorește să îmi pătrundă întreaga ființă.

Îmi țip neputința de a mă sustrage ispitei
Și mai pun, pentru a nu știu câta oară,
La îndoială credința mea în veșnicie,
Chiar și în cel din urmă ceas al vieții.

Iar în așteptarea zilelor de apoi,
Mi-am dat și cea din ultimă suflare,
Dansând în secret cu îngerii pe pământ,
Bucuros la vestea că mă voi naște iară.